A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2015. július 15.*

„Verseny — Kartellek — Az előfeszített acél európai piaca — Az árak rögzítése, a piac felosztása és érzékeny kereskedelmi információk cseréje — Az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító határozat — A közigazgatási eljárás során nyújtott együttműködés — A Törvényszék eljárási szabályzata 139. cikkének a) pontja”

A T-406/10. sz. ügyben,

a **Emesa-Trefilería SA** (székhelye: Arteixo [Spanyolország]),

az **Industrias Galycas SA** (székhelye: Vitoria [Spanyolország])

(képviselik őket: A. Creus Carreras és A. Valiente Martin ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviseli kezdetben: Bottka V. és F. Castilla Contreras, később: Bottka V. és A. Biolan, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Gray barrister)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: F. Florindo Gijón és R. Liudvinaviciute-Cordeiro, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/38344 – „előfeszített acél”-ügy) 2010. június 30-án hozott, a 2010. szeptember 30-i C(2010) 6676 végleges bizottsági határozattal és a 2011. április 4-i C(2011) 2269 végleges bizottsági határozattal módosított C(2010) 4387 végleges bizottsági határozat megsemmisítése és megváltoztatása iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök (előadó), F. Dehousse és A. M. Collins bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra, és a 2014. június 26-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet[1] *[omissis]*

A Törvényszék álláspontja

113 Az első jogalapot a felperesek lényegében arra alapítják, hogy a versenyjogi jogsértéssel kapcsolatban lefolytatott eljárás jogellenes az EJEE 6. cikke és az Alapjogi Charta 47. cikke tekintetében, mivel a Bizottság egy büntető jellegű eljárás keretében nem láthatja el egyidejűleg a vizsgálat, a vád és a szankcióra vonatkozó döntéshozatal funkcióit anélkül, hogy a Törvényszék az említett határozatok tekintetében korlátlan felülvizsgálati jogkört gyakorolhatna, ami a felperesek álláspontja szerint nem teljesül.

Az elvek felidézése

114 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a fenti 69. pontban hivatkozott Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítéletében (EU:C:2013:522) a következőket állapította meg:

„33. […] [A] fellebbezők érvelésével ellentétben azon tény, hogy a versenyjog terén bírságot kiszabó határozatokat a Bizottság fogadja el, önmagában nem sérti az EJEE-nek az Emberi Jogok Európai Bírósága által értelmezett 6. cikkét. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a fellebbezőknek felrótthoz hasonló versenyellenes magatartás miatt az olasz versenyhatóság által kiszabott szankcióval kapcsolatos fent hivatkozott A. Menarini Diagnostics kontra Olaszország ítéletében az Emberi Jogok Európai Bírósága arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kiszabott bírság magas összegére tekintettel a szankció a súlya miatt büntetőjogi jellegű.

34. Ugyanakkor az említett ítélet 58. pontjában emlékeztetett arra, hogy a közigazgatási hatóságoknak a versenyszabályok megsértésének üldözésére és megtorlására vonatkozó feladattal való megbízása nem összeegyeztethetetlen az EJEE-vel, amennyiben az érdekelt a vele szemben ily módon hozott valamennyi határozattal szemben az EJEE 6. cikkében meghatározott biztosítékokat garantáló bírósághoz fordulhat.

35. A fent hivatkozott A. Menarini Diagnostics kontra Olaszország ítéletének 59. pontjában az Emberi Jogok Európai Bírósága kifejtette, hogy az EJEE 6. cikkének tiszteletben tartása nem zárja ki, hogy egy közigazgatási jellegű eljárásban valamely »büntetést« elsőként egy közigazgatási hatóság szabjon ki. Feltételezi azonban, hogy valamely közigazgatási hatóság határozata, amely maga nem teljesíti az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételeket, korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkező bírói szerv utólagos felülvizsgálata alá vethető legyen. Az ilyen szerv jellemzői között szerepel az arra vonatkozó jogkör, hogy bármely ténybeli vagy jogkérdésben megváltoztathatja az alsóbb szerv által hozott határozatot. A bírói szervnek hatáskörrel kell rendelkeznie különösen arra, hogy az előtte folyó jogvita szempontjából releváns összes ténybeli és jogkérdést megvizsgálja.

36. Márpedig a hatékony bírói jogvédelem elvéről állást foglalva, amely az uniós jog általános elve, és amely jelenleg az uniós jogban az EJEE 6. cikke (1) bekezdésének megfelelőjeként a Charta 47. cikkében jut kifejezésre, a Bíróság kimondta, hogy az EUM-Szerződésben előírt jogszerűségi vizsgálaton túl az uniós bíróság az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikkében rögzített korlátlan felülvizsgálati jogkörrel bír, amely feljogosítja arra, hogy a

1 — A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje (2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EBHT, EU:C:2011:815, 63. pont).

37. A jogszerűség vizsgálatát illetően a Bíróság emlékeztetett arra, hogy az uniós bíróság feladata, hogy a hivatkozott jogalapok alátámasztása érdekében a felperes által előterjesztett elemek alapján elvégezze a jogszerűség vizsgálatát, és sem az 1998. évi iránymutatásban említett kritériumok alkalmazásakor figyelembe vett tényezők megválasztását, sem pedig e tényezők értékelését illetően nem hivatkozhat a Bizottság rendelkezésére álló mérlegelési mozgástérre annak érdekében, hogy lemondjon a mind jogi, mind pedig ténybeli szempontból alapos felülvizsgálat elvégzéséről (Chalkor kontra Bizottság ítélet, EU:C:2011:815, 62. pont).

38. Mivel a Szerződésekben előírt felülvizsgálat magában foglalja, hogy az uniós bíróság mind jogi, mind pedig ténybeli szempontból felülvizsgálatot gyakorol, és jogosult a bizonyítékokat értékelni, a megtámadott határozatot megsemmisíteni és a bírságok összegét megváltoztatni, a Bíróság ebből arra a következtetésre jutott, hogy nem tűnik úgy, hogy az EUMSZ 263. cikkben előírt – és az 1/2003 rendelet 31. cikkében foglalt, a bírság összegére vonatkozó korlátlan felülvizsgálati jogkörrel kiegészített – jogszerűségi vizsgálat sérti a jelenleg a Charta 47. cikkében szereplő hatékony bírói jogvédelem elvére vonatkozó követelményeket (Chalkor kontra Bizottság ítélet, EU:C:2011:815, 67. pont).”

115 Ezenfelül a teljes vitatott határozat hivatalból való felülvizsgálatának a hiánya nem sérti a hatékony bírói jogvédelem elvét. Ezen elv tiszteletben tartásához nem nélkülözhetetlen az, hogy a Törvényszék – amely ugyan köteles megválaszolni a felhozott jogalapokat, és mind jogi, mind pedig ténybeli szempontból felülvizsgálatot gyakorolni – köteles legyen hivatalból újból megvizsgálni az ügy összes iratát (2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EBHT, EU:C:2011:815, 66. pont; 2013. október 26-i Kone és társai kontra Bizottság ítélet, C-510/11 P, EU:C:2013:696, 32. pont).

116 A megsemmisítést kimondó ítéletek relatív hatályára vonatkozóan a Bíróság többször megállapította, hogy a több vállalkozás tekintetében elfogadott versenyjogi határozatot, bár azt egyetlen határozat formájában fogalmazták meg és tették közzé, olyan egyedi határozatok csoportjának kell tekinteni, amelyek az egyes címzett vállalkozásokkal szemben megállapítják a terhükre rótt jogsértés(eke)t, és adott esetben bírságot szabnak ki velük szemben (1999. szeptember 14-i Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet, C-310/97 P, EBHT, EU:C:1999:407, 49. és azt követő pontok, és 2002. október 15-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P és C-254/99 P ítélet, EBHT, EU:C:2002:582, 100. pont).

117 A Bíróság a 2013. július 11-i Team Relocations és társai kontra Bizottság ítéletben (C-444/11 P, EU:C:2013:464) megállapította, hogy ha a határozat egyik címzettje úgy dönt, hogy megsemmisítés iránti keresetet indít, csupán a határozat őt érintő elemeit terjesztik az uniós bíróság elé, míg a többi címzettet érintő elemek nem válnak az uniós bíróság által eldöntendő jogvita tárgyává, kivéve azonban azt az esetet, ha különleges körülmények állnak fenn, és e tekintetben a Bíróság a 2013. január 22-i Bizottság kontra Tomkins ítéletére (C-286/11 P, EBHT, EU:C:2013:29, 43 és 49. pont) hivatkozott.

118 A határozat következésképpen az ezt meghaladó részében továbbra is kötelező marad azon címzettek tekintetében, akik nem terjesztettek elő megsemmisítés iránti keresetet (lásd ebben az értelemben: Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 116. pont, EU:C:2002:582, 100. pont).

119 Ezenfelül megállapításra került, hogy azok az eljárási garanciák, amelyeknek a versenyszabályok megsértésével kapcsolatos eljáráshoz kell kapcsolódniuk, nem kötelezik a Bizottságot arra, hogy olyan belső szervezetet hozzon létre, amely megakadályozza, hogy egy és ugyanazon tisztviselő járhasson el

ugyanabban az ügyben vizsgálóként is és előadóként is (lásd: 1999. március 11-i Aristrain kontra Bizottság ítélet, T-156/94, EBHT, EU:T:1999:53, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

120 A Bíróság ezenfelül megállapította, hogy nincs akadálya annak, hogy a Bizottság bírságot kiszabó határozat elfogadásáért felelős tagjait tájékoztassák a meghallgatás eredményéről azon személyek, akiket a Bizottság megbízott az eljárás lefolytatásával (1970. július 15-i Buchler kontra Bizottság ítélet, 44/69, EBHT, EU:C:1970:72, 19–23. pont).

Az első jogalap megalapozottságáról

121 A Törvényszék 2013. december 18-án, az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 64. cikkében előírt pervezetési intézkedések keretében úgy határozott, hogy írásban kérdést intéz a felperesekhez a fenti 69. pontban hivatkozott Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítéletnek (EU:C:2013:522), a kereset első jogalapja tekintetében esetlegesen felmerülő következményeit illetően. A felperesek e kérelemnek 2014. január 30-ig eleget tettek.

122 A felperesek ezen alkalommal közölték, hogy a fenti 69. pontban hivatkozott Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítélet (EU:C:2013:522) ellenére fenn kívánják tartani az első jogalapot (lásd a fenti 111. pontot).

123 A fenti 114. és azt követő pontokban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel egyrészt el kell utasítani valamennyi olyan kifogást, amely a kartellal kapcsolatban a Bizottság által lefolytatott, és az 1/2003 rendeletben előírt eljárásnak az EJEE 6. cikkével és az Alapjogi Charta 47. cikkével való összeegyeztethetetlenségén, valamint a Törvényszék által e területen gyakorolt korlátlan felülvizsgálati jogkör állítólagos hiányán alapul.

124 A fenti 115. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat szintén azon kifogások elutasításához vezet, amelyek a teljes vitatott határozat Törvényszék általi, hivatalból történő felülvizsgálatának a hiányán alapulnak.

125 El kell utasítani a felperesek azon érvelését is, amely szerint lényegében az, hogy a címzettjeikkel szemben bírságot kiszabó egyedi versenyjogi határozatokat megsemmisítő ítéletek nem rendelkeznek *erga omnes* hatállyal, összeegyeztethetetlen a Törvényszék által gyakorolt korlátlan felülvizsgálati jogkör követelményével, és ez a Bizottság és a Törvényszék által lefolytatott teljes eljárást összeegyeztethetetlenné teszi az EJEE 6. cikke (1) bekezdésének követelményeivel.

126 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az egyedi határozat megsemmisítése *erga omnes* hatályú, és mindenkivel szemben kötelező, de a fenti 116. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében – az általános hatályú jogi aktus megsemmisítésétől eltérően – az nem mindenkinek kedvez, kivéve azonban bizonyos különleges körülményeket (Bizottság kontra Tomkins ítélet, fenti 117. pont, EU:C:2013:29, 43 és 49. pont). A Bizottság által a kartellekkel kapcsolatban lefolytatott eljárás keretében elfogadott egyedi határozatok csoportjának részét képező határozatot megsemmisítő ítélet következésképpen bizonyos körülmények között bizonyos következményekkel járhat az ezen megsemmisítést kimondó ítélethez vezető eljárás felperesétől eltérő egyéb személyek tekintetében is.

127 Másodszor meg kell állapítani azt, hogy a fenti 69. pontban hivatkozott Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítélet (EU:C:2013:522) alkalmával a Bíróság meg kívánta erősíteni a kartellekkel kapcsolatban a Bizottság és a Törvényszék által lefolytatott teljes eljárásnak az EJEE 6. cikkével és az Alapjogi Charta 47. cikkével való összeegyeztethetőségét. Ezt a következtetést tehát nem vonhatják kétségbe a felperesek azon állításai, amelyek szerint a Törvényszék azáltal, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletei nem rendelkeznek *erga omnes* hatállyal, nem gyakorol korlátlan felülvizsgálati jogkört

a bizottsági határozatok vonatkozásában, mivel a Bíróság a fenti 69. pontban hivatkozott Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítélet (EU:C:2013:522) alapjául szolgáló ügy elbírálásakor szükségszerűen figyelembe vette a fenti 116–118. pontban felidézett állandó ítélkezési gyakorlatát.

128 Végezetül harmadszor, és amennyiben szükséges, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint nem az uniós bíróság feladata az, hogy a Szerződés által meghatározott jogorvoslati lehetőségek és eljárások rendszerének módosítása végett az uniós jogalkotó helyébe lépjen [lásd: 2005. április 21-i Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ítélet, T-28/03, EBHT, EU:T:2005:139, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

129 Következésképpen a megsemmisítést kimondó ítéletben foglalt döntések *erga omnes* hatályának a hiányára alapított kifogást el kell utasítani.

130 Másrészt a felperesek által a Törvényszék írásbeli kérdéseire, valamint az ezzel kapcsolatban a tárgyaláson feltett kérdésekre válaszul előterjesztett érvelés tekintetében meg kell állapítani, hogy az mindenesetre megalapozatlan.

131 Le kell szögezni, hogy az 1/2003 rendelet nem írja elő azt, hogy a Törvényszék határozata az a határozat, amely a közigazgatási eljárást befejezi. Ez a *de lege ferenda* érvelés – amint azt a felperesek ráadásul a tárgyaláson el is ismerték – nem a jelen jogvitára alkalmazandó szabályozáson alapszik, és következésképpen az nem szolgálhat a Bizottság valamely határozatával szemben előterjesztett megsemmisítés iránti kereset alapjául.

132 Meg kell állapítani továbbá, hogy az 1/2003 rendelet 25. cikkének (5) bekezdése valóban előírja, hogy az elévülési idő legkésőbb azon a napon jár le, amelyen az elévülési idő kétszeresének megfelelő időszak eltelt anélkül, hogy a Bizottság bírságot vagy kényszerítő bírságot szabott volna ki, Ezenfelül a 25. cikk (5) bekezdése előírja, hogy a legfeljebb tízéves határidő meghosszabbodik azzal az időszakkal, ameddig a (6) bekezdés szerint az elévülés nyugszik. Ugyanezen rendelet 25. cikkének (6) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a bírságok vagy kényszerítő bírságok kiszabására vonatkozó elévülés mindaddig nyugszik, amíg a Bizottság határozata az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő eljárás tárgyát képezi.

133 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a Bizottság a felperesekkel szemben bírságot kiszabó határozatot fogadott el az 1/2003 rendelet 25. cikkének (5) bekezdésében előírt tíz éves határidő lejárta előtt.

134 Ebből következően, amennyiben a felperesek arra kívánnak hivatkozni, hogy az esetükben az elévülési idő lejárt, meg kell állapítani, hogy a keresetüket 2010. szeptember 15-én nyújtották be, és az elévülés ezért ettől az időponttól kezdve az 1/2003 rendelet 25. cikkének (6) bekezdése értelmében nyugodott.

135 Következésképpen az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

[omissis]

2. *A második, az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvének, valamint az Alapjogi Charta 41. cikke (1) bekezdésének az azáltal való megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen tagadta meg az Arcelor España által benyújtott engedékenység iránti kérelemből származó kedvezménynek a felperesekre való kiterjesztését*

[omissis]

A megtámadott határozat felidézése

[omissis]

A Törvényszék álláspontja

Az elvek felidézése

152 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint csupán az engedékenységi közlemény alapján a Bizottsággal együttműködő vállalkozás tekintetében csökkenthető e közlemény címén azon bírság összege, amelyet a Bizottság ezen együttműködés hiányában szabott volna ki. E csökkentés nem terjeszthető ki olyan társaságra, amely a szóban forgó jogsértés időtartamának egy részében részét alkotta annak a gazdasági egységnek, amelyben valamely vállalkozás részt vett, ám amely már azon időszak alatt nem tartozott e gazdasági egységhez, amikor az együttműködött a Bizottsággal. Az ezzel ellentétes értelmezés ugyanis többek között azt jelentené, hogy a vállalkozások jogutódlása esetén az a társaság, amely eredetileg a jogsértésben közvetlenül részt vevő leányvállalat anyavállalataként részt vett a jogsértésben, e leányvállalat más vállalkozásnak való átruházásával adott esetben részesülne az utóbbi vállalkozás részére a Bizottsággal való együttműködése alapján nyújtott bírságcsökkentésből, holott e társaság maga nem járult hozzá a szóban forgó jogsértés feltárásához, illetve nem gyakorolt meghatározó befolyást régi leányvállalatára azon időszakban, amikor az együttműködött a Bizottsággal. Az engedékenységi közleménynek az uniós versenyjoggal ellentétes magatartások feltárásának elősegítésére irányuló célkitűzésére figyelemmel és e jog hatékony alkalmazásának biztosítását tekintetbe véve ugyanis semmi nem igazolja a valamely vállalkozásnak a Bizottsággal való együttműködése alapján nyújtott bírságösszeg-csökkentés kiterjesztését egy olyan vállalkozásra, amely ugyan korábban irányítást gyakorolt a szóban forgó jogsértéssel érintett tevékenységi ágazatban, ám ő maga a jogsértés feltárásához nem járult hozzá (lásd ebben az értelemben: 2014. április 30-i FLSmidth kontra Bizottság ítélet, C-238/12 P, EBHT, EU:C:2014:284, 83 és 85. pont; 2014. június 19-i FLS Plast kontra Bizottság ítélet, C-243/12 P, EBHT, EU:C:2014:2006, 85 és 87. pont; Hoechst kontra Bizottság ítélet, fenti 148. pont, EU:T:2009:366, 76. pont).

153 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az a kritérium, amelyet figyelembe kell venni annak értékelésekor, hogy az engedékenység kedvezményében kell-e részesíteni valamely vállalkozást, e vállalkozásnak a jogsértés feltárásához vagy annak bizonyításához való tényleges hozzájárulásában áll.

154 Ebből az is következik, hogy az engedékenység kedvezményét olyan vállalkozásnak, azaz gazdasági egységnek biztosítják, amely abban az időpontban létezik, amikor az engedékenységi kérelmet a Bizottsághoz benyújtják.

155 A vállalkozás tényleges együttműködésének elvét tükrözi az engedékenységről szóló közlemény 7. pontja, a bírság alóli mentességről szóló 11. pontjának a) pontja, amely szerint a vállalkozásnak teljes mértékben, folyamatosan és eredményesen együtt kell működnie a teljes közigazgatási eljárás során, valamint e közlemény 23. pontja b) pontjának második bekezdése, amely a bírság csökkentésére vonatkozik, és amely szerint a Bizottság figyelembe veheti, hogy a benyújtás időpontját követően a vállalkozás milyen mértékben és mennyire folyamatosan működött együtt vele.

156 Következésképpen valamely vállalkozás a bírság összegének semmilyen csökkentésében nem részesülhet abban az esetben, ha nem vett részt a jogsértés bizonyításában.

157 A Bíróság ennek alapján a fenti 152. pontban hivatkozott ítéletekben azt is megállapította, hogy az olyan vállalkozás, amely a szóban forgó jogsértés időtartamának egy részében részét alkotta annak a gazdasági egységnek, amelyben valamely vállalkozás részt vett, ám amely már azon időszak alatt nem tartozott e gazdasági egységhez, amikor az együttműködött a Bizottsággal, nem részesülhet az annak a gazdasági egységnek nyújtott engedékenységben, amely a Bizottsággal ténylegesen együttműködik.

158 A Bíróság szintén ennek alapján állapította meg azt, hogy semmi nem igazolja a valamely vállalkozásnak a Bizottsággal való együttműködése alapján nyújtott bírságcsökkentés kiterjesztését egy olyan vállalkozásra, amely ugyan korábban irányítást gyakorolt a szóban forgó jogsértéssel érintett tevékenységi ágazatban, ám a jogsértés feltárásához nem járult hozzá.

159 Meg kell állapítani, hogy az engedékenység kedvezményéből való, a jogsértés felfedezéséhez való hozzájárulás és a tényleges együttműködés hiányán alapuló kizárás ily módon vonatkozik mind a korábbi leányvállalatra a korábbi anyavállalata által előterjesztett engedékenység iránti kérelem alkalmával, mind pedig a korábbi anyavállalatra a korábbi leányvállalata által előterjesztett engedékenység iránti kérelem esetén.

A jelen ügyre vonatkozó értékelés

160 A jelen ügyben először is emlékeztetni kell arra, hogy az engedékenység iránti kérelmet, amelynek állítólagosan a felperesek részére kedvezményt kell biztosítania, az Arcelor España és leányvállalatai, a Mittal Steel Company és leányvállalatai, beleértve az Arcelort, valamint a Tréfileurope és leányvállalatai 2007. június 28-án terjesztették elő, kifejezetten azt kérve, hogy a bírság alóli mindenfajta mentességet, illetve a bírság mindenfajta csökkentését, melyet az Arcelor Españának nyújtanak, terjesszék ki az Emesára és a Galycasra is, mivel az Arcelor España és a Companhia Previdente közötti értékesítési megállapodás értelmében az Arcelor España biztosítja e vállalkozások jogainak a védelmét.

161 Meg kell azonban állapítani, hogy a 2007. június 28-i engedékenység iránti kérelemben az Emesára és a Galycasra való kifejezett hivatkozások ellenére formálisan e vállalkozások nem képezték részét az engedékenységet kérelmezők vállalkozásának, amit a felperesek egyébként nem is állítanak.

162 Márpedig a fenti 152. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy valamely vállalkozásra csak abban az esetben terjedhet ki az olyan engedékenység iránti kérelem által biztosított kedvezmény, amelynek formálisan nem a kérelmezője, ha e kérelem benyújtásának időpontjában ugyanannak a vállalkozásnak a részét képezte, mint a kérelmező.

163 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az Emesa és a Galycas, amelyeket a Companhia Previdente 2004-ben megszerzett, már nem képezte részét az Arcelor Españának abban az időpontban, amikor az 2007-ben benyújtotta az engedékenység iránti kérelmét. A Bizottság tehát a megtámadott határozatban jogosan állapította meg, hogy e vállalkozások már nem képezik részét annak a vállalkozásnak, amely engedékenység iránti kérelmet terjesztett a Bizottság elé.

164 Meg kell jegyezni, hogy az Emesának és a Galycasnak az azon információk alapján nyújtott 5%-os csökkentés, amelyeket maguk szolgáltattak a Bizottságnak 2002-ben, kiterjedt Arcelor Españára amiatt, hogy abban az időpontban, amikor a felperesek ezeket az információkat közölték, az Arcelor España és e vállalkozások pontosan ugyanannak a vállalkozásnak képezték részét.

165 Ezt követően meg kell vizsgálni azt, hogy a jelen ügy különleges körülményeire tekintettel, és a fenti fejtegetések ellenére a Bizottságnak ki kellett volna-e terjesztenie az Arcelor España által előterjesztett engedékenység iránti kérelem kedvezményét a felperesekre is.

166 E tekintetben meg kell állapítani először is azt, hogy a felpereseknek a Bizottsággal való, a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás során tanúsított aktív együttműködése azokra az információkra korlátozódik, amelyeket a saját, 2002. október 25-én előterjesztett engedékenység iránti kérelmük keretében szolgáltattak a Bizottságnak, mely kérelemre a Bizottság a bírság összegét 5%-kal csökkentette.

167 Igaz, hogy a felperesek azt állítják, hogy az Emesának az Arcelor España által a 2007. június 28-i engedékenység iránti kérelem keretében közölt feljegyzései a felperesektől származnak, mivel azokat a szóban forgó időszakban az Emesa korábbi munkavállalója készítette, és hogy e feljegyzések jelentősek voltak a jogsértés tartama és súlya tekintetében.

168 Meg kell azonban állapítani azt, hogy e feljegyzések származása és vitathatatlan hozzáadott értéke nem alapozza meg a felpereseknek a Bizottsággal való aktív együttműködését. Ellenkezőleg, az iratokból az tűnik ki – amit a felperesek nem is vitatnak –, hogy az Emesának az Arcelor España által a Bizottsággal közölt feljegyzései az utóbbi vállalkozás birtokában voltak, és nem a felperesekében, valamint vitathatatlan, hogy a felpereseknek nem volt tudomásuk az Arcelor España által előterjesztett engedékenység iránti kérelemről, amelyet az Arcelor España az alkalmazandó szabályoknak megfelelően bizalmasan kezelt.

169 Másodszor a Bizottság magatartása, amely intézmény az állításaival ellentétben nem tájékoztatta időben és pontosan az Arcelor Espanát arról, hogy az engedékenység iránti kérelme nem terjeszthető ki az Emesára és a Galycasra, nem keletkeztethet jogot a felperesek tekintetében arra, hogy az Arcelor España engedékenység iránti kérelmében részesüljenek.

170 Azt ugyanis, hogy a Bizottság az Arcelor España 2007. június 28-i engedékenység iránti kérelmére csupán 2008. szeptember 19-én válaszolt, anélkül hogy kifejezetten elutasította volna az aziránti kérelmet, hogy a kérelem kedvezménye az Emesára és a Galycasra is kiterjedjen, az ArcelorMittal España a megfelelő ügyintézés elve szempontjából valóban kifogásolhatta volna a Bizottsággal szemben, de ez nincs hatással a felperesek arra vonatkozó lehetőségére, hogy egy olyan engedékenység iránti kérelem kedvezményében részesüljenek, amelyhez nem járultak hozzá aktívan.

171 Ezen indokok összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem sértette meg a megfelelő ügyintézés elvét és az Alapjogi Charta 41. cikkét, sem az egyenlő bánásmód elvét, sem pedig a méltányosságot azzal, hogy az erre nem jogosult Emesára és Galycasra nem terjesztette ki az Arcelor España által előterjesztett engedékenység iránti kérelem kedvezményét, és következésképpen nem csökkentette a bírságuk összegét az ArcelorMittal España esetéhez hasonló módon.

172 Következésképpen a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

[omissis]

A költségekről

188 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

189 Mivel a felperesek pervesztesek lettek, a Bizottság és a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell őket saját költségeik, valamint a Bizottság és a Tanács részéről felmerült költségek viselésére.

190 Ezenfelül az eljárási szabályzat 139. cikkének a) pontja értelmében a Törvényszék kötelezheti a Törvényszéknek elkerülhető költségeket okozó felet – különösen, ha a kereset nyilvánvalóan visszaélésszerű – azok megtérítésére.

191 Emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben a Törvényszék a 2014. május 16-i végzésben a Bizottságot arra kötelezte, hogy bocsássa rendelkezésre a 2013. december 17-i pervezető intézkedések tárgyát képező dokumentumok bizalmas változatát, amelyet a Bizottság még nem nyújtott be.

192 2014. május 23-án a Bizottság benyújtotta e dokumentumok nem bizalmas változatát a Törvényszéknek.

193 A Törvényszék a 2014. június 12-i végzésben arra kötelezte a Bizottságot, hogy bocsássa rendelkezésre az említett dokumentumok bizalmas változatát.

194 A Bizottság 2014. június 16-án eleget tett e felszólításnak.

195 A Törvényszéknek okozott költségek jelentős mértékére tekintettel, melyeket el lehetett volna kerülni, a Bizottságot tehát e költségek egy részének a Törvényszék részére 1500 euró összegben való megtérítésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az Emesa-Trefilería, SA és az Industrias Galycas, SA maguk viselis a saját költségeiket, valamint az Európai Bizottság és az Európai Unió tanácsa részéről felmerült költségeket.

3) A Törvényszék a Bizottságot arra kötelezi, hogy az eljárási szabályzata 139. cikkének a) pontja alapján fizessen meg a Törvényszéknek 1500 euró összeget azon költségek egy részének a megtérítése céljából, amelyeket a Törvényszéknek kellett megfizetnie.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. július 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások